

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. gegužės 5 d.*

Byloje C-384/09

dėl *tribunal de grande instance de Paris* (Prancūzija) 2009 m. rugsėjo 9 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2009 m. rugsėjo 29 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Prunus SARL,

Polonium SA

prieš

Directeur des services fiscaux,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász ir G. Arestis (pranešėjas),

* Proceso kalba: prancūzų.

generalinis advokatas P. Cruz Villalón,
posėdžio sekretorė R. Šereš, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. rugsėjo 23 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Prunus SARL* ir *Polonium SA*, atstovaujамų advokatų P. Guillet ir E. Clément,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues, A. Adam ir J.-S. Pilczer,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos J.-C. Halleux ir M. Jacobs,

— Danijos vyriausybės, atstovaujamos B. Weis Fogh,

— Estijos vyriausybės, atstovaujamos L. Uibo,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos M. Muños Pérez,

- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* P. Gentili,

- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos C. Wissels ir B. Koopman,

- Švedijos vyriausybės, atstovaujamos A. Falk ir C. Meyer-Seitz,

- Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos H. Walker, padedamos baristerės S. Ford,

- Europos Komisijos, atstovaujamos R. Lyal ir J.-P. Keppenne,

susipažinęs su 2010 m. gruodžio 9 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

¹ Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 63 ir paskesnių straipsnių išaiškinimo. Šioje byloje keliamais klausimais iš esmės siekiama nustatyti, pirma,

ar Prancūzijos mokestis, apskaičiuojamas pagal Prancūzijoje esančio nekilnojamojo turto, kuris priklauso valstybėje narėje įsteigtai bendrovei, rinkos vertę taikomas ir tuo atveju, kai bendrovė įsteigta užjūrio šalyje arba teritorijoje (toliau – UŠT), šiuo atveju – Didžiosios Britanijos Mergelių Salose, ir, antra, ar solidari atsakomybė už šio mokesčio sumokėjimą, tenkanti visiems juridiniams asmenims, esantiems tarp minėto mokesčio skolininko ir Prancūzijoje esančio nekilnojamojo turto, yra laisvo kapitalo judėjimo apribojimas.

- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant bylą *Prunus SARL* (toliau – *Prunus*) ir *Polonium SA* (toliau – *Polonium*) prieš *directeur général des impôts* (mokesčių generalinis direktorius) ir Provanso Ekso *directeur des services fiscaux* (fiskalinių paslaugų direktorius) (toliau kartu – Prancūzijos mokesčių administratorius) dėl mokėjimo, kurį *Prunus* turėjo solidariai atlikti dėl to, kad dvi bendrovės, kurioms priklauso *Prunus* kapitalo dalys, buvo apmokestintos mokesčiu, apskaičiuojamu pagal juridinių asmenų Prancūzijoje turimo nekilnojamojo turto rinkos vertę (toliau – 3 % mokestis).

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 1991 m. liepos 25 d. Taryba priėmė Sprendimą 91/482/EEB dėl užjūrio šalių ir teritorijų asociacijos su Europos ekonomine bendrija (OL L 263, p. 1, toliau – Šeštasis UŠT sprendimas), kuris buvo taikomas iki 2001 m. gruodžio 1 d.

4 Dėl kapitalo judėjimo Šeštojo UŠT sprendimo 180 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Dėl kapitalo judėjimo, susijusio su investicijomis ir einamaisiais mokėjimais, kompetentingos UŠT ir Bendrijos valstybių narių institucijos valiutos keitimo operacijų srityje nesiima priemonių, kurios būtų nesuderinamos su jų įsipareigojimais, atsirandančiais taikant šio sprendimo nuostatas dėl prekybos prekėmis ir paslaugomis, įsi-
steigimo ir bendradarbiavimo pramonės srityje. Tačiau šie įsipareigojimai netrukdo įgyvendinti dėl su dideliais ekonominiais sunkumais ar rimtomis mokėjimų balanso problemomis susijusių priežasčių būtinas apsaugos priemones.“

5 2001 m. lapkričio 27 d. Taryba priėmė sprendimą 2001/822/EB dėl užjūrio šalių bei teritorijų ir Europos bendrijos asociacijos (Užjūrio asociacijos sprendimas) (OL L 314, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 38 t., p. 319, toliau – Septintasis UŠT sprendimas), įsigaliojusį 2001 m. gruodžio 2 d.

6 Dėl kapitalo judėjimo Septintojo UŠT sprendimo 47 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta, kad nepažeisdamos šio straipsnio 2 dalies „sandorių, [įtraukiamų] į mokėjimų balanso kapitalo sąskaitą, srityje valstybės narės ir UŠT institucijos netaiko jokių apribojimų laisvam kapitalo judėjimui, skirtam tiesioginėms investicijoms į bendroves, sudarytas pagal priimančiosios valstybės narės šalies ar teritorijos įstatymus, užtikrinamos, kad tokių investicijų sukurtas turtas ir iš jo gautas pelnas galėtų būti realizuojamas ir repatriuojamas“. Šio straipsnio 2 dalyje numatyta, kad Europos Sąjunga,

valstybės narės ir UŠT turi teisę, be kita ko, imtis priemonių, minėtų *mutatis mutandis* SESV 64 straipsnyje, jame nustatytais sąlygomis.

Nacionalinė teisė

- 7 Bendrojo mokesčių kodekso (*Code général des impôts*, toliau – CGI) 990 D ir paskesniais straipsniais Prancūzijos teisės aktų leidėjas nustatė priemones kovai su tam tikros formos mokesčių vengimu.

- 8 CGI 990D straipsnyje, taikomame pagrindinės bylos aplinkybėms, numatyta:

„Juridiniai asmenys, kuriems tiesiogiai ar per tarpininką priklauso vienas ar keli nekilnojamojo turto objektai Prancūzijoje arba daiktinės teisės į tokį turtą, privalo mokėti metinį 3 % šio nekilnojamojo turto ar teisių į jį rinkos vertės mokestį.

Turinčiais nekilnojamojo turto Prancūzijoje ar teisių į jį per tarpininką yra laikomi visi juridiniai asmenys, kurie bet kokia forma ir dalimi dalyvauja juridinio asmens kapitale, esančio tokio turto ar teisių savininku arba turinčio trečiojo juridinio asmens, kuris pats yra turto ar teisių į jį savininkas arba tarpininkas dalininkų grandinėje, kapitalo dalį. Ši nuostata taikoma neatsižvelgiant į tarpininkais esančių juridinių asmenų skaičių.“

- 9 CGI 990E straipsnyje, taikomame pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms, numatyta:

„990D straipsnyje numatytas mokestis netaikomas:

1) juridiniams asmenims, kurių nekilnojamasis turtas pagal 990D straipsnį, esantis Prancūzijoje, sudaro mažiau kaip 50% viso jų turto, esančio Prancūzijoje. Taikant šią nuostatą į nekilnojamąjį turtą neįskaičiuojamas turtas, kurį 990D straipsnyje numatyti juridiniai asmenys ar tarpininkai naudoja savo profesinėje veikloje, nesusijusioje su nekilnojamuoju turtu;

2) juridiniams asmenims, turintiems buveinės šalyje ar teritorijoje, sudariusioje su Prancūzija sutartį dėl administracinės pagalbos kovojant su mokestiniu sukčiavimu ir mokesčių vengimu, kurie kiekvienais metais ne vėliau kaip gegužės 15 d. 990F straipsnyje nurodytu įsakymu nustatytoje vietoje deklaruoja sausio 1 d. savo turėto nekilnojamojo turto buvimo vietą, pateikia jo aprašymą, nurodo jo vertę, taip pat tą dieną buvusių savo dalininkų tapatybę ir adresus bei kiekvieno iš jų turėtų akcijų ar kapitalo dalių skaičių;

3) juridiniams asmenims, kurių faktinis valdymo centras yra Prancūzijoje, arba kitiems juridiniams asmenims, kuriems pagal sutartį negali būti taikoma didesnė mokesčių našta, jeigu jie kiekvienais metais praneša mokesčių administratoriui arba įsipareigoja, jam pareikalavus, pranešti ir praneša apie sausio 1 d. turėto nekilnojamojo turto buvimo vietą, pateikia jo aprašymą, nurodo akcininkų, dalininkų ar kitų narių tapatybę ir adresus, taip pat kiekvieno iš jų turėtų akcijų skaičių, kapitalo dalis ar kitas teises bei pateikia jų rezidavimo vietos apmokestinimo tikslu patvirtinimą. Įsipareigojama tą dieną, kai juridinis asmuo įgyja 990D straipsnyje nurodytą turtą, teisę į

nekilnojamąjį turtą ar kapitalo dalis, o 1993 m. sausio 1 d. jau turėto turto, teisių į jį ir kapitalo dalių atžvilgiu – ne vėliau kaip 1993 m. gegužės 15 d.;

<...>“.

¹⁰ CGI 990 F straipsnyje, taikomam pagrindinės bylos aplinkybėms, nustatyta:

„Mokestis yra mokėtinas už mokestinių metų sausio 1 d. turėtą nekilnojamąjį turtą arba teises į jį, išskyrus turtą, teisėtai įtrauktą į turto pardavėjo arba statybos rangovo veiklą vykdančių juridinių asmenų nekilnojamojo turto apskaitą. Kai yra dalininkų grandinė, mokestį turi sumokėti juridinis asmuo (juridiniai asmenys), kuris (kurie) šioje grandinėje yra arčiausiai nekilnojamojo turto arba teisių į jį ir nėra atleistas (atleisti) nuo mokesčio pagal 990 E straipsnio 2 arba 3 dalį. Kiekvienas juridinis asmuo, dalininkų grandinėje esantis tarp mokesčio skolininko (-ų) ir nekilnojamojo turto arba teisių į jį, yra solidariai atsakingas už šio mokesčio sumokėjimą.

Juridinis asmuo, kuriam dėl 990 E straipsnio 3 dalyje numatyto įsipareigojimo neįvykdymo 990 D straipsnyje numatytas mokestis tampa taikomas, gali būti nuo jo atleistas nuo tų metų, kuriais jis pateikia mokesčių administratoriui minėtoje 3 dalyje nurodytą informaciją ir iš naujo įsipareigoja, jam pareikalavus, šią informaciją pateikti.

Mokesčių mokėtojai privalo ne vėliau kaip kiekvienų metų gegužės 15 d. deklaruoti nagrinėjamo nekilnojamojo turto arba teisių į jį buvimo vietą, pateikti jų aprašymą ir nurodyti vertę. Ši deklaracija pateikiama ir kartu sumokamas mokestis už biudžetą atsakingo ministro įsakyme nustatytoje vietoje.

Mokestis išieškomas pagal taisykles ir taikant sankcijas bei garantijas, taikomas registracijos teisėms. Mokesčiui taikomos ir 223quinquies A straipsnio nuostatos.

Perleidus nekilnojamąjį turtą, 244bis A straipsnio I dalyje numatytas atstovas atsako už šią dieną likusio mokėtino mokesčio sumokėjimą.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 11 *Prunus*, bendrovė, kurios buveinė yra Prancūzijoje, 100% priklauso *Polonium*, pagal Liuksemburgo teisę įsteigta holdingo bendrovei, kurios buveinė yra Liuksemburge. Pastaroji 50% priklauso *Lovett Overseas SA* (toliau – *Lovett*) ir 50% – *Grebell Investments SA* (toliau – *Grebell*), Didžiosios Britanijos Mergelių Salose registruotoms bendrovėms.
- 12 1998–2002 m. *Prunus* tiesiogiai arba netiesiogiai priklausė keli Prancūzijos teritorijoje esantys nekilnojamojo turto objektai.
- 13 *Prunus* ir *Polonium* vykdė įsipareigojimą deklaruoti ir buvo atleistos nuo 3% mokesčio pagal CGI 990 E.
- 14 Tačiau *Lovett* ir *Grebell*, paskutinės dalininkų grandinės grandys, turėjo sumokėti po 50% šio mokesčio, apskaičiuoto pagal *Prunus* tiesiogiai arba netiesiogiai Prancūzijoje turimo nekilnojamojo turto rinkos vertę, nes abi šios bendrovės neatitiko CGI 990 E straipsnio 3 punkte nustatytą atleidimo nuo mokesčio sąlygų.

- 15 2005 m. rugsėjo 19 d. ir 2006 m. sausio 24 d. Prancūzijos mokesčių administratorių oficialiai pranešė *Prunus*, kad ši, kaip solidari skolininkė, turi sumokėti *Lovett* ir *Grebell* mokėtiną 3% mokestį pagal 2003 m. gegužės 7 d. įteiktus pranešimus apie mokesčio dydį. 2005 m. rugsėjo 30 d. ir 2006 m. vasario 8 d. *Prunus* pateikė skundus, kurie buvo atmesti 2006 m. gruodžio 12 d. sprendimu; dėl šio sprendimo atmesti skundus *Prunus* pareiškė ieškinį *tribunal de grande instance de Paris*, siekdama būti atleista nuo savo, kaip solidarios skolininkės, pareigos sumokėti minėtą mokestį už 2001 ir 2002 m.
- 16 *Tribunal de grande instance de Paris* pripažino, kad *Polonium* turi teisę savanoriškai įstoti į bylą *Prunus* pusėje, nes ji yra visų pastarosios bendrovės akcijų savininkė.
- 17 Šiomis aplinkybėmis *Tribunal de grande instance de Paris* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir Teisingumo Teismui pateikti šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar pagal EB sutarties 56 ir paskesnius straipsnius draudžiamos tokios teisės nuostatos, kokios numatytos Bendrojo mokesčių kodekso 990 D ir paskesniuose straipsniuose, pagal kurias juridiniai asmenys, kurių faktinis valdymo centras yra Prancūzijoje arba nuo 2008 m. sausio 1 d. kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje, turi teisę būti atleisti nuo ginčijamo mokesčio, o juridiniai asmenys, kurių faktinis valdymo centras yra trečiojoje valstybėje, šia teise gali pasinaudoti, tik jei tarp Prancūzijos ir tos valstybės yra sudaryta sutartis dėl administracinės pagalbos kovojant su mokesčiniu sukčiavimu ir mokesčių vengimu arba tik jei taikant sutartį, kurioje numatyta diskriminuoti dėl nacionalinės priklausomybės draudžianti nuostata, tie juridiniai asmenys negali būti apmokestinami daugiau nei juridiniai asmenys, kurių faktinis valdymo centras yra Prancūzijoje?

2. Ar pagal EB 56 ir paskesnius straipsnius draudžiamos tokios teisės nuostatos, kokios numatytos Bendrojo mokesčių kodekso 990F straipsnyje, pagal kurias mokesčių tarnybos gali kiekvieną juridinį asmenį, kuris yra tarpininkas tarp mokesčio skolininko (-ų) ir nekilnojamojo turto arba teisių į jį, laikyti solidariai atsakingą už Bendrojo mokesčių kodekso 990 D ir paskesniuose straipsniuose numatyto mokesčio sumokėjimą?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 18 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar laisvo kapitalo judėjimo principą reikia aiškinti taip: juo draudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, pagal kurias nuo mokesčio, apskaičiuojamo pagal Sąjungos valstybės narės teritorijoje esančio nekilnojamojo turto rinkos vertę, atleidžiamos bendrovės, kurių buveinė yra šios valstybės teritorijoje, tačiau bendrovė, kurios buveinė yra UŠT, nuo šio mokesčio atleidžiama, tik jei tarp minėtos valstybės narės ir šios teritorijos yra sudaryta sutartis dėl administracinės pagalbos kovojant su mokestiniu sukčiavimu ir vengimu mokėti mokesčius arba tik jei taikant sutartį, kurioje numatyta diskriminuoti dėl įsisteigimo vietos draudžianti nuostata, tokie juridiniai asmenys negali būti apmokestinami daugiau nei bendrovės, įsteigtos valstybėje narėje.
- 19 Didžiosios Britanijos Mergelių Salos, kur įregistruotos *Lovett* ir *Grebell*, yra ESV sutarties II priedo UŠT sąrašė, todėl reikia išsiaiškinti, ar SESV 63 straipsnis taikomas kapitalo judėjimui tarp valstybių narių ir UŠT.

- 20 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad SESV 63 straipsniu uždraudžiami „visi kapitalo judėjimo tarp valstybių narių ir tarp valstybių narių bei trečiųjų šalių apribojimai“. Kadangi šios nuostatos teritorinė taikymo sritis yra neribota, ji neišvengiamai taikoma kapitalo judėjimui į UŠT ir iš jų.
- 21 Tokiomis aplinkybėmis reikia nagrinėti, ar nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, gali kliudyti laisvam kapitalo judėjimui.
- 22 Reikia priminti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas teisės nuostatas Teisingumo Teismas jau nagrinėjo SESV 63 straipsnio atžvilgiu 2007 m. spalio 11 d. Sprendime *ELISA* (C-451/05, Rink. p. I-8251), o 1992 m. gegužės 2 d. Susitarimo dėl Europos ekonominės erdvės (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3) 40 straipsnio atžvilgiu – 2010 m. spalio 28 d. Sprendime *Établissements Rimbaud* (C-72/09, Rink. p. I-10659). Iš minėto Sprendimo *ELISA* (60 punktas) matyti, kad tarptautinė investicija į nekilnojamąjį turtą, kaip nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, yra kapitalo judėjimas pagal SESV 63 straipsnį.
- 23 Minėtuose sprendimuose *ELISA* ir *Établissements Rimbaud* jau buvo konstatuota, kad nacionalinės teisės nuostatos, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, yra laisvo kapitalo judėjimo principo apribojimas, nes juridiniams asmenims, neturintiems valdymo centro Prancūzijoje ir norintiems pasinaudoti lengvata, kitaip nei kitiems mokesčių mokėtojams, pagal CGI 990E straipsnio 2 ir 3 dalis yra taikoma papildoma sąlyga, būtent susijusi su sutarties tarp Prancūzijos Respublikos ir atitinkamos valstybės egzistavimu. Nesant tokios sutarties juridinis asmuo, neturintis valdymo centro Prancūzijoje, negali sėkmingai prašyti atleisti nuo 3% mokesčio pagal CGI 990D straipsnį ir 990E straipsnio 2 ir 3 dalis. Ši papildoma sąlyga gali *de facto* lemti, kad šios kategorijos juridiniai asmenys niekada nebus atleisti nuo minėto

mokesčio, ir dėl to investuoti į nekilnojamąjį turtą Prancūzijoje tampa mažiau patrauklu šioms joje nereziduojančioms bendrovėms.

- 24 Pagrindinėje byloje neginčijama, kad Prancūzijos Respublika ir Didžiosios Britanijos Mergelių Salos nėra pasirašiusios nei sutarties dėl administracinės pagalbos kovojant su mokestiniu sukčiavimu ir vengimu mokėti mokesčius, nei sutarties, pagal kurią juridiniai asmenys, neturintys pagrindinės buveinės Prancūzijoje, negali būti apmokestinami daugiau nei juridiniai asmenys, turintys buveinę šioje valstybėje narėje.
- 25 Todėl juridiniai asmenys, kurių pagrindinė buveinė yra Didžiosios Britanijos Mergelių Salose, negali būti atleisti nuo 3 % mokesčio. Dėl šios sistemos investicijos į nekilnojamąjį turtą Prancūzijoje yra mažiau patrauklios šioms joje nereziduojančioms bendrovėms. Vadinasi, pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės nuostatos šioms bendrovėms yra laisvo kapitalo judėjimo apribojimas, kuris iš esmės draudžiamas pagal SESV 63 straipsnį.
- 26 Tačiau reikia patikrinti, ar, kaip tvirtina Prancūzijos vyriausybė ir Europos Komisija, apribojimą, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, galima laikyti 1993 m. gruodžio 31 d. galiojusi apribojimu pagal SESV 64 straipsnio 1 dalį.
- 27 Pagal SESV 64 straipsnio 1 dalį laisvo kapitalo judėjimo apribojimų draudimas pagal SESV 63 straipsnį nekeičia taikyti trečiosioms valstybėms 1993 m. gruodžio 31 d. pagal nacionalinę ar Sąjungos teisę galiojusių apribojimų, nustatytų kapitalo judėjimui į trečiąsias valstybes ar iš jų, susijusiam su tiesioginėmis investicijomis, apimančiomis ir investicijas į nekilnojamąjį turtą.

- 28 Šiuo atžvilgiu pirmiausia reikia nustatyti, ar, taikant laisvą kapitalo judėjimą reglamentuojančias sutarties nuostatas, UŠT reikia priskirti valstybėms narėms, ar trečiojioms šalims.
- 29 Reikia priminti, kad Teisingumo Teismas jau nusprendė, jog UŠT taikomas specialus asociacijos režimas, apibrėžtas Sutarties ketvirtoje dalyje, todėl jei nėra aiškios nuorodos, joms netaikomos bendrosios Sutarties nuostatos, kurios skirtos tik valstybėms narėms (žr. 1992 m. vasario 12 d. Sprendimo *Leplat*, C-260/90, Rink. p. I-643, 10 punktą; 1999 m. sausio 28 d. Sprendimo *van der Kooy*, C-181/97, Rink. p. I-483, 37 punktą; 2001 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Nyderlandai prieš Tarybą*, C-110/97, Rink. p. I-8763, 49 punktą ir 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Eman ir Sevinger*, C-300/04, Rink. p. I-8055, 46 punktą). Todėl UŠT taikomos Sąjungos teisės nuostatos taikomos UŠT analogiškai kaip ir valstybėms narėms tik tada, kai toks UŠT prilyginimas valstybėms narėms aiškiai numatytas Sąjungos teisėje.
- 30 Reikia konstatuoti, kad ES ir ESV sutartyse kapitalo judėjimas tarp valstybių narių ir UŠT nėra aiškiai aptartas.
- 31 Todėl UŠT gali naudotis kapitalo judėjimo liberalizavimu pagal SESV 63 straipsnį kaip trečiosios valstybės.
- 32 Tokį išaiškinimą patvirtina tuo metu, kai buvo įgyvendintas kapitalo judėjimo liberalizavimas trečiųjų valstybių atžvilgiu, priimto Septintojo UŠT sprendimo nuostatos. Iš tiesų minėto sprendimo 47 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad SESV 64 straipsnio 2 dalis yra taikoma *mutatis mutandis* UŠT.

- 33 Toliau reikia išsiaiškinti, ar apribojimą, kokį lemia pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės nuostatos, susijusios su investicijomis į nekilnojamąjį turtą, galima laikyti apribojimu, galiojusiu 1993 m. gruodžio 31 d.
- 34 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad 1993 m. gruodžio 31 d. galiojusio apribojimo sąvoka reiškia, kad su nagrinėjamu apribojimu susijusios teisės nuostatos nuo šios datos nenutrūkstamai yra atitinkamos valstybės narės teisinės sistemos dalis. Iš tikrųjų, jeigu būtų kitaip, valstybė narė galėtų bet kuriuo momentu iš naujo įvesti kapitalo judėjimo į trečiąsias valstybes ar iš jų apribojimus, kurie nacionalinėje teisės sistemoje galiojo 1993 m. gruodžio 31 d., bet nebuvo palikti (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *A, C-101/05*, Rink. p. I-11531, 48 punktas).
- 35 Iš Teisingumo Teismui pateiktų bylos dokumentų matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės nuostatos priimtos 1992 m. gruodžio 30 d. 1993 m. finansų įstatymu Nr. 92-1376 (JORF Nr. 304, 1992 m. gruodžio 31 d.), kuris įsigaliojo 1993 m. sausio 1 d. Taigi laisvo kapitalo judėjimo iš UŠT apribojimas pagal šias teisės nuostatas egzistavo prieš 1993 m. gruodžio 31 d., kaip tai numatyta SESV 64 straipsnio 1 dalyje.
- 36 Be to, neginčijama, kad tarp 1993 m. gruodžio 31 d. galiojusios teisės nuostatų redakcijos ir tos, kuri buvo taikoma pagrindinėje byloje nagrinėjamais 2001 ir 2002 mokesčiais metais, yra tik redakcinio pobūdžio skirtumų, nedarančių jokios įtakos teisės nuostatų sistemai, kuri nuo 1993 m. gruodžio 31 d. nenutrūkstamai yra aptariamoms valstybės narės teisinės sistemos dalis.
- 37 Vadinas, apribojimai pagal nacionalines teisės nuostatas, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, UŠT atžvilgiu yra leidžiami pagal SESV 64 straipsnio 1 dalį.

- 38 Tokiomis aplinkybėmis į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad SESV 64 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip: SESV 63 straipsniu nedraudžiama taikyti 1993 m. gruodžio 31 d. galiojusių nacionalinės teisės nuostatų, pagal kurias nuo mokesčio, apskaičiuojamo pagal Sąjungos valstybės narės teritorijoje esančio nekilnojamojo turto rinkos vertę, atleidžiamos bendrovės, kurių pagrindinė buveinė yra šios valstybės teritorijoje, tačiau bendrovė, kurios pagrindinė buveinė yra UŠT teritorijoje, nuo šio mokesčio atleidžiama, tik jei tarp minėtos valstybės narės ir šios teritorijos yra sudaryta sutartis dėl administracinės pagalbos kovojant su mokestiniu sukčiavimu ir vengimu mokėti mokesčius arba tik jei taikant sutartį, kurioje numatyta diskriminuoti dėl nacionalinės priklausomybės draudžianti nuostata, tokie juridiniai asmenys negali būti apmokestinami daugiau nei bendrovės, įsteigtos toje pačioje valstybėje narėje.

Dėl antrojo klausimo

- 39 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 40 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

SESV 64 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip: SESV 63 straipsniu nedraudžiama taikyti 1993 m. gruodžio 31 d. galiojusių nacionalinės teisės nuostatų, pagal kurias nuo mokesčio, apskaičiuojamo pagal Europos Sąjungos valstybės narės teritorijoje esančio nekilnojamojo turto rinkos vertę, atleidžiamos bendrovės, kurių pagrindinė buveinė yra šios valstybės teritorijoje, tačiau bendrovė, kurios buveinė yra užjūrio teritorijos ar šalies teritorijoje, nuo šio mokesčio atleidžiama, tik jei tarp minėtos valstybės narės ir šios teritorijos yra sudaryta sutartis dėl administracinės pagalbos kovojant su mokestiniu sukčiavimu ir vengimu mokėti mokesčius arba tik jei taikant sutartį, kurioje numatyta diskriminuoti dėl nacionalinės priklausomybės draudžianti nuostata, tokie juridiniai asmenys negali būti apmokestinami daugiau nei bendrovės, įsteigtos toje pačioje valstybėje narėje.

Parašai.